

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w ośm dni po ogłoszeniu.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Szydłowski*

1048.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu

z dnia 1 grudnia 1923 r.

o wprowadzeniu opłaty wywozowej od wywozu ziemniaków.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. R. P. № 79 poz. 527) i po zasięgnięciu zdania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się opłatę wywozową od:

Poz. tar. cel.:	Nazwa towaru:
5 p. 1	Ziemniaki

§ 2. Opłata wywozowa od ziemniaków będzie pobierana w wysokości 70% zysku wywozowego.

§ 3. Wskutek postanowienia § 1 niniejszego rozporządzenia w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu, Ministra Przemysłu i Handlu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 23 czerwca 1921 r. w przedmiocie opłat wywozowych (Dz. U. R. P. № 57 poz. 365), zmienionego rozporządzeniami Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 28 marca 1922 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu jaj (Dz. U. R. P. № 28 poz. 230), z dnia 23 października 1922 r. o wprowadzeniu opłaty wywozowej od wywozu gęsi (Dz. U. R. P. № 97 poz. 893), z dnia 27 stycznia 1923 r. o wprowadzeniu opłaty wywozowej od cukru (Dz. U. R. P. № 11 poz. 74), z dnia 16 maja 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu drzewa iglastego nieobrobionego i osiki nieobrobionej (Dz. U. R. P. № 54 poz. 381), zmienionego rozporządzeniem z dn. 2 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 120 poz. 970), z dnia 7 czerwca 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu prosa, gryki, fasoli, grochu oraz drobiu białego i żywego (Dz. U. R. P. № 61 poz. 457), z dnia 30 sierpnia 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu otręb jęczmiennych (Dz. U. R. P. № 100 poz. 787), z dnia 29 września 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu drzewa liściastego nieobrobionego (Dz. U. R. P. № 102 poz. 800) oraz z dnia 31 października 1923 r. o wprowadzeniu opłat wywozowych od wywozu mięsa końskiego (Dz. U. R. P. № 124 poz. 1003) po wyrazach „opłat od wywozu” dodaje się wyraz „ziemniaków”.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze stosuje się do transakcji zawartych po dniu 31 października 1923 r. i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Szydłowski*

1049.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 27 listopada 1923 roku

w przedmiocie państwowych egzaminów pielęgniarских.

Na mocy art. 1 oraz art. 2 p. 2 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371) zarządza się co następuje:

§ 1. Powołuje się Komisję dla państwowych egzaminów pielęgniarских.

§ 2. Skład Komisji tworzą: przewodniczący-lekarz, oraz 3 członkowie. Przewodniczącemu Komisji mianuje Minister Zdrowia Publicznego na okres lat 2, z prawem wcześniejszego odwołania. Minister Zdrowia Publicznego mianuje w miarę potrzeby, zastępcę przewodniczącego; zastępca wchodzi na czas swego urzędowania we wszystkie prawa i obowiązki przewodniczącego.

Członkami Komisji są:

- 1) dyrektor szpitala, w którym odbywa się egzamin, względnie wyznaczony przezeń zastępca-lekarz, tudzież powołani każdorazowo przez Ministra Zdrowia Publicznego;
- 2) czynny nauczyciel-lekarz szkoły pielęgniar-skiej, oraz
- 3) zawodowa pielęgniarka.

§ 3. Do egzaminu mogą przystąpić:

- a) osoby — które ukończyły dwuletnią szkołę pielęgniar-ską z programem zatwierdzonym przez Ministra Zdrowia Publicznego;
- b) inne osoby, o ile:
 - 1) ukończyły 6 klas szkoły średniej,
 - 2) ukończyły 24 rok życia, oraz
 - 3) wykazały się 4-letnią praktyką pielęgniar-ską w szpitalu, z czego na oddziałach: wewnętrznym i chirurgicznym przynajmniej po 1 roku.

§ 4. Podania o dopuszczenie do egzaminu można składać do Ministerstwa Zdrowia Publicznego w każdym czasie.

Do podania należy dołączyć:

- a) o ile kandydat (ka) przystępuje do egzaminu na podstawie punktu „a” § 3 niniejszego rozporządzenia:
 - 1) metrykę urodzenia,
 - 2) dowód obywatelstwa polskiego,
 - 3) opis swego życia oraz
 - 4) świadectwo ukończenia szkoły pielęgniar-skiej,
- b) o ile kandydat (ka) przystępuje do egzaminu na podstawie punktu „b” § 3 niniejszego rozporządzenia:
 - 1) metrykę urodzenia,
 - 2) dowód obywatelstwa polskiego,
 - 3) świadectwo moralności,
 - 4) opis swego życia,
 - 5) świadectwo ukończenia 6-ciu klas szkoły średniej oraz

- 6) zaświadczenie szpitala, że kandydat (ka) odbył (ła) praktykę pielęgniarską (§ 3 punkt b. 3 niniejszego rozporządzenia) tudzież, że zarówno stan fizyczny i umysłowy, jak i usposobienie oraz charakter kandydata (ki) pozwalają mu (jej) na uprawianie z pożytkiem zawodu pielęgniarskiego.

Podania winny być należycie ostemplowane.

§ 5. O dopuszczeniu do egzaminu decyduje Minister Zdrowia Publicznego. Decyzja będzie zakomunikowana petentowi (tce) bez podania powodów ewent. odmowy.

§ 6. Egzamin odbywa się w wyznaczonym w tym celu szpitalu.

Miejsce i czas egzaminu wyznacza w miarę potrzeby Minister Zdrowia Publicznego przynajmniej na miesiąc przed jego terminem.

§ 7. Osoby dopuszczone do egzaminu winny najpóźniej na 10 dni przed terminem egzaminu wnieść na ręce zarządu szpitala, w którym ma się odbyć egzamin, opłatę egzaminacyjną w wysokości wyznaczonej każdorazowo przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Opłata egzaminacyjną w żadnym wypadku zwrotowi nie ulega.

§ 8. Czwarta część całkowitej sumy wpływów z opłat egzaminacyjnych idzie na pokrycie wydatków szpitala pozostających w związku z egzaminem, reszta zaś dzieli się między tych egzaminatorów, którzy nie są urzędnikami państwowych władz administracyjnych.

§ 9. Egzamin odbywa się grupami; każda grupa nie może obejmować więcej jak 10 osób. Podziału na grupy dokonywuje przewodniczący Komisji.

§ 10. Egzamin polega na stwierdzeniu znajomości przedmiotów, wchodzących w zakres medycyny ścisłej, higieny i opieki społecznej, oraz sprawności w odbywaniu dyżuru przy chorych i w wykonywaniu zabiegów pielęgniarskich. Szczegółowy program egzaminu pielęgniarskiego ustali Minister Zdrowia Publicznego w drodze instrukcji.

§ 11. Zarządzenia w przedmiocie przeprowadzenia egzaminu z poszczególnych przedmiotów wydaje Komisja.

§ 12. Dla osób, przystępujących do egzaminu na podstawie punktu „a § 3” niniejszego rozporządzenia, Komisja może stosować według swego uznania ulgi przy egzaminie, przez zwalnianie od pytania z poszczególnych przedmiotów.

Przy egzaminowaniu mogą być obecni kierownik szkoły pielęgniarstwa, którą ukończyły egzaminowane, oraz osoby wprowadzone przez przewodniczącącego Komisji.

§ 13. Po zakończeniu egzaminu Komisja ocenia kolejalnie, drogą jednomyślniej uchwały wynik egzaminu każdej z egzaminowanych osób; wynik może być dobry lub niedostateczny.

W wyjątkowych wypadkach może Komisja za zgodą przewodniczącego uznać, że kandydat(ka) zdał(a) egzamin z wynikiem dobrym, chociaż jeden z jej członków uznaje go za niedostateczny.

Jeśli kandydat(ka), który zdał(a) egzamin, wykazał(a) przytem wybitną znajomość przedmiotu

i uzdolnienie, to wynik może być uznany za bardzo dobry.

Jeśli egzaminatorowie różnią się co do tego, czy kandydat(ka) zdał(a) egzamin z wynikiem b. dobrym, czy też dobrym, wówczas Komisja decyduje większością głosów; w razie ich równości miarodajną jest ocena, za którą oświadczył się przewodniczący.

§ 14. Osoby, które egzamin pielęgniarski zdały z wynikiem niedostatecznym, mogą przystąpić do niego ponownie dopiero po upływie 1 roku. Nikt nie może przystępować do egzaminu pielęgniarskiego więcej, niż trzy razy.

Jeśli kto z jakichkolwiek powodów przerwał zdawanie egzaminów, to egzamin uważa się za niezdany.

§ 15. Komisja prowadzi szczegółowy protokół wszystkich swych czynności. Po zakończeniu egzaminu protokół zaopatrzony podpisami wszystkich członków Komisji winien być niezwłocznie przesłany Ministrowi Zdrowia Publicznego. Protokół winien również zawierać szczegółowe wyrachowanie z sum, które wpłynęły tytułem opłat egzaminacyjnych.

§ 16. Osobom, które złożyły egzamin z wynikiem b. dobrym lub dobrym, Minister Zdrowia Publicznego wyda odpowiednie dyplomy. Dyplomy te upoważniają do wykonywania praktyki w zakresie pielęgniarstwa na terenie całego Państwa.

Przy otrzymaniu dyplomu winna być uiszczona należyta opłata stemplowa.

§ 17. W razie popełnienia przez dyplomowaną pielęgniarkę(rza) czynu, nieliczącego z zawodem pielęgniarskim, może jej(mu) Minister Zdrowia Publicznego na wniosek wojewody, w którego okręgu pielęgniarka (pielęgniarz) wykonywuje praktykę — dyplom odebrać.

§ 18. Niniejsze rozporządzenie przy uwzględnieniu § 16 nie uchyla przepisów z dnia 10 maja 1907 r., wydanych przez pruskiego ministra spraw wyznaniowych, oświatowych i lekarskich o państwowym egzaminie pielęgniarskim.

§ 19. Pierwszy egzamin pielęgniarski może odbyć się bez zachowania terminów wskazanych w §§ 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego:
Adamski

1050.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 4 grudnia 1923 r.

w przedmiocie przepisów o komunalnym pośrednictwie pracy na terenie górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 29 marca 1923 r. w przedmiocie przekaza-